

Napoleo (1769-1821) descendent d'una noble família occitano-catalana afincada a Mallorca i Còrsega

En el llibre "Relacions entre Mallorca i Lleida a l'època medieval" de l'historiador Josep Lladonosa es diu que l'any 1150 van sortir de Lleida, d'un lloc anomenat "Mallorca" que era una illa que hi havia en el riu Segre, uns nobles per a repoblar Mallorca.

Hi havia nobles occitans i de Catalunya Nord que parlaven en català "salat" el català que ara es parla a les Balears.

Entre aquest nobles n'hi havia la família anomenada "Bonapart"

La família originària de Napoleó, doncs, era de Lleida?

George Sand, la companya sentimental del músic Frederic Chopin, **es fa ressò d'una tradició de Mallorca** en el seu llibre "Un hivern a Mallorca" escrit el **1842**.

George Sand és pel pseudònim d'Amantine Aurore Lucile Dupin, més tard baronessa Dudevant, (París i de Juliol de 1804- 8 de Juny de 1876 escriptora francesa. Parella del músic Frederic Chopin amb qui va viure a Mallorca.

Extret del llibre "Un hivern a Mallorca" (1842)

¿ Per què no conservar com a monuments , els convents de Santa Catalina a Barcelona i el de *Santo Domingo* de Palma, les naus dels quals cobrien les tombes de persones de bé[1] com diu un quadern que he tingut a la mà i que formava part dels arxius del convent? S'hi llegien, a més dels noms de N. Cotoner, Gran Mestre de l'Ordre de Malta ,els de Dameto, els de Muntaner, Villalonga, La Romana, **Bonapart!** Aquest llibre, així com tot allò que concerneix al convent, pertany avui a l'empresari de l'enderrocament.

Aquest home, veritable tipus mallorquí, el qual en el primer contacte fa sentir repulsió, però que després captiva i tranquil·litza, adonant-se de l'interès que agafàvem per aquestes ruïnes, per aquests records històrics, i essent, a més a més, d'altra banda, com tot home de poble, partidari del gran Napoleó, ben aviat va indicar-nos **la tomba amb les armes dels Bonapart ,els seus avis, doncs aquesta és la tradició mallorquina.**

Ens ha semblat suficientment curiosa com per a fer algunes **investigacions sobre el particular**, però ocupats en altres treballs, no hem pogut dedicar-li el temps i l'atenció necessaris per a completar-los.

Hem trobat les armes dels Bonapart, que són: Quarter d'atzur , amb sis estrelles d'or, de sis puntes en dos, dos i dos; i camp de gules[2] amb un lleó d'or lleopardat[3] carregat amb un àguila naixent negra:

1.- **En un nobiliari o llibre blasó**, que forma part de les riqueses contingudes a la biblioteca del Sr. Comte de Montnegre[4] aconseguim un facsímil d'aquestes armes.

2.- **A Barcelona, en un altre nobiliari** espanyol[5], de no tant bella execució, **propietat de l'arxiver de la Corona d'Aragó** i en el qual es troba ,amb data de 15 de Juny de 1549,les proves de noblesa de la família dels Fortuny, el número del qual figura, entre els quatre quaters, **el de l'àvia materna que formava part de la família dels Bonapart.**

En el registre: Índex: **Pere III. Tomo II dels arxius de la Corona d'Aragó**, es troben esmentades **dues actes amb data de l'any 1276 relatives a la família Bonpar.**

Aquest **nom, d'origen provençal o llenguadocià**, va patir , com tants d'altres a la mateixa època [6] l'alteració mallorquina , transformant-se en Bonapart.

El **1411, Hug Bonapart,natural de Mallorca va passar a l'illa de Còrsega en qualitat de regent o governador pel rei Martí d'Aragó[7]** i a ell es fan remuntar el orígens dels anomenats "Bonaparte"; així "Bonapart" és el nom romàntico[8] i Bonaparte, l'italià antic [9] i "Buonaparte" l'italià modern.

Es sap que els membres de la família de Napoleó, signaven indiferentment Bonaparte i Buonaparte.

Qui sap de la importància que aquests lleugers indicis descoberts uns anys abans, haurien pogut adquirir, si haguessin pogut servir per a demostrar que a **Napoleó**, que tant desitjava ser francès,

que la seva família era originària de França?[10] (Veure nota a peu de pàgina ficada per Jordi Salat: Geroge Sand cau en l'error de considerar Occitània i Provença com si fossin França. **Occitània i Provença van ser catalanes amb Pere I de Catalunya (1213) i Ramon Berenguer III casat amb Dolça de Provença.** França es va annexionar aquestes terres i va destruir la seva cultura, llengua i va negar la seva identificació nacional pròpia. **Els avantpassats de Napoleó, com a família de Occitània i Proveça, no era francesa, era occitano-catalana i no era de parlar en langue d'oïl o francès, sinó que parlava occità a Occitània i català a Mallorca).**

Encara que el descobriment de M. Tastu no tingui ja avui el mateix **valor polític**,[11] no deixa de ser interessant, i si jo tingués vot en el capítol dels fondos destinats a les lletres pel govern francès, facilitaria a aquest bibliògraf els mitjans perquè completés els seus estudis.[12]

Importa molt poc en l'actualitat ,ho comprenc, assegurar de **l'origen francès[13] de Napoleó.** Aquest gran capità, que a la meua manera de veure(demano perdó a la moda) no va ser un príncep de tant fuste[14] però que, **per la seva naturalesa** personal va ser, un gran home, que ha

sabut fer-se adoptar a França[15] i la posteritat no inquirirà mai **si els seus avantpassats van ser florentins, corsos, mallorquins o llenguadocians**; però **la història estarà sempre interessada en aixecar el vel que cobreix aquesta raça predestinada, en la que certament, Napoleó no va ser un accident fortuït o un fet aïllat.**

Segur que, cercant bé, es trobarien les generacions anteriors d'aquesta família d'homes i dones de tal descendència, i aquí els blasons, aquestes insígnies que la llei de la igualtat ha condemnat però les quals l'historiador es servirà sempre com de monuments força significatius, podrien aportar alguna llum sobre el destí guerrer o ambicions dels antics Bonaparte.

Efectivament, hi ha hagut mai un **escut** més altiu i més **simbòlic** que el **d'aquests cavallers mallorquins?**

Aquest lleó en actitud de combatre, aquest cel esquitxat d'estels, del qual intenta desprendre's l'àliga profètica?[16] . No són algo així com **un jeroglífic misteriós** d'un destí gens comú?

Napoleó, que estimava la poesia dels estels o estrelles com una mena de superstició,[17] va tenir coneixement, va tenir coneixement del seu escut mallorquí, i no havent pogut remuntar fins a **la font dels "Bonpar" provençals**, va guardar silenci sobre els seus avis "espanyols"?[18] (Veure nota de Jordi Salat a peu de pàgina: Aquí una vegada més George Sand confon els catalans de Mallorca i Barcelona que són de parla catalana i cultura de Catalunya o Països Catalans, amb els espanyols que són de parla castellana i cultura de Castella. Emmarca els personatges en un marc polític i no en un marc natural o vernacle. La identitat està en la naturalitat que és substancial i no en la constitucionalitat que es una relativitat política convencional que no sempre s'amotlla a la naturalitat.)

Aquesta és **la sort dels grans homes que després de la seva mort: Veure a les nacions disputar-se els seus bressols o les seves tombes[19].**

Nota:

Aquest extracte del llibre "Un hivern a Mallorca" de la George Sand, l'he descobert gràcies a la Dra. Carme Rusiñol la qual me'n va parlar un dia que conversàvem sobre la usurpació de la identitat de molts grans personatges catalans per part dels Estats espanyol i francès; i en certa mesura també de l'italià. He ficat comentaris a peu de pàgina.

[1] En el llibre original escrit en francès hi posa " les sepultures de persones de bé" en català. A la traducció feta per una editorial espanyola al castellà a la nota a peu de pàgina no hi posa que és un text escrit en llengua catalana. Només hi posa "así en el original" (N. del T.) No diu que és un text en llengua catalana.

[2] Heràldica: Color vermell representat gràficament per ratllat vertical.

[3] Es probable que estigui relacionat amb "Llopart" que donà origen a un cognom català. Potser també es diu "rampant".

[4] Castellanytitzat com a "Conde de Montenegro". Em pregunto si tindrà alguna relació amb la nació ex-iugoslava, coneguda amb el nom de Montenegro.

[5] Per defecte de forma o adaptació al sobiranisme polític del seu temps , moltes persones parlen d'Espanya quan es refereixen a Catalunya, però en aquells temps España no existia. Això i elfet de creure que Hispàni aés el mateix que Espanya, confón i tergiversa molta informació històrica i dificulta el seu etneniment correcte dins el seu marc natural i real.. El marc polític espanyol, tot sovint desvirtua i des-realitza, desfà la realitat, autèntica, que és la natural dels fets. Si demà Alemanya fos part de l'Estat espanyol, Wagner seria espanyol? Oi que no? Doncs amb els personatges catalans a l'espanyolitzar-los això s'accepta.

[6] El 1276 correspon a l'època de l'exili dels occitans del Llengua d'oc o Occitània i dels provençals que fugien de l'holocaust produït per al croada contra els càtars o cristians albigesos que venien a terres catalanes (de les que potser abans, en els anys 700-800 havien fugit vers el nord amb la invasió sarraïna) . Per a més informació consultar el llibre “Cátaros y occitanos en el reino de Mallorca” de Gabriel Esteve Alomar.

[7] Martí I l'Humà mor sense descendència. En el Compromís de Casp (1412) la dinastia catalana dels Urgell va ser desposseïda del reialme i apartada del poder pels Trastàmara castellans. Està documentat que el rei català Martí I tingué el Sant Graal a la catedral de Barcelona. Actualment es troba a la catedral de València on va ser portat per un Trastàmara. Consultar Bloc Vernacle <http://vernaclistes.blogspot.com/2007/08/sicilia-catalunya-i-el-rei-de-jerusalem>.

[8] Crec que “romántico” com diu el traductor del llibre del francès al castellà és un error del traductor. Potser per amagar el significat català del mot “Bonapart” (Buena Parte). Quelcom intencionalment descatalanitzador com l'esmentat error per omissió esmentat anteriorment a la frase textual catalana. En aquest cas diu que el nom ”Bonapart” és d'una llengua “romàntica” enlloc de dir “romànica” per no haver d' especificar que es tracta de la llengua catalana.

[9] Italià antic? No. Es tracta de la llengua corsa. A Còrsega h ha una llengua pròpia que no és “ italià antic” és cors. Cal recordar que existeix un nacionalisme cors. Caldria estudiar les relacions del nacionalisme cors i el nacionalisme català. Potser hi ha un denominador comú , probablement quelcom iber relacionat amb la cultura dels camites. Genèsi 9,11-final. (La maledicció de Jahvé a Cam).

[10] Geroge Sand cau en l'error de considerar Occitània i Provença com si fossin França. Occitània i Provença van ser catalanes amb Pere I de Catalunya (1213) i Ramon Berenguer III casat amb Dolça de Provença. França es va annexionar aquestes terres i va destruir la seva cultura, llengua i va negar la seva identificació nacional pròpia. Els avantpassats de Napoleó, com a família de Occitània i Provença, no era francesa, era occitano-catalana i no era de parlar en langue d'oïl o francès, sinó que parlava occità a Occitània i català a Mallorca.

[11] Potser sí que el té encara que la George Sand no se n'adoni o no el reconegui.

[12] Si jo tingués vot en el Govern de la Generalitat de Catalunya també ho faria. És al Govern de Catalunya i al Govern de Balears als qui es pertoca de fer-ho. I, esbrinar sila família de Napoleó és occitano-catalana-balear. Per cert ,també ho haurien de fer amb el tema de Cristòfor Colom, tema que té quelcom que el pot relacionar amb Napoleó doncs hi ha una teoria que situa a Colom com a natural de Tarroja de Segarra i descendent d'una família d'occitans càtars exiliats , igual com es diu en aquest escrit de la família de Napoleó, en el segle XIII a terres de Lleida i Mallorca. A Occitània hi trobem un municipi anomenat “Santa Coloma” (Sainte Colombe).

Valdria la pena d'esbrinar-ho i tant de bò s'hi destinin recursos econòmics perquè ho pugui fer algun historiador català.

[13] No era d'origen francès ,era d'origen occità, provençal o català. I, això de que “no importa” era l'opinió de Geoge Sand quan va escriure el llibre. Jo crec que sí importa.

[14] El traductor al castellà fa servir el mot “fuste” . “Fuste” és un catalanisme que vol dir “fusta. En castellà s'hauria de dir “madera”. Un exemple més de la presència de mots catalans en la llengua castellana. Un exemple de mots catalans que han estat apropiats per la llengua castellana. Voldria dir que “no tenia fusta de príncep”

[15] França “s'ha adoptat” a molts catalans i occitans. A “Arnau de Tarroja” li diuen “Arnaud de Toronge”. A “Hug de Pinós” li diuen ”Hug de Payns”. A “ Miquel de Nostra Dama” (Nostradamus), li diuen “Michel de Notre Dame” i no obstant al seu pare li conserven el nom de “Jaumet”, un nom català, diminutiu de “Jaume” que en francès s'hauria de dir “Jacquette”. A Cristòfor Colom, també se'l van “adoptar” els espanyols com a genovès.....Altres “adoptats” i “volguts adoptar” per part de França i Espanya han estat: Jaume I, Arnau de Vilanova (Arnaud de Villeneuve)....I, en el segle XX :Dali, Miró, Tàpies, ... i darrerament fins i tot Ferran Adrià a qui malgrat ser català des de Madrid els espanyolistes el propaguen políticament com a “el español....” ometent que és “naturalment” català o de naturalitat catalana.

[16] L'Àliga o àguila, profèticament, va associada a la figura de sant Joan evangelista i probablement a sant Joan Baptista. Els Colom de Catalunya també estan associats a aquesta tradició cultural “sanjoanista”

[17] Cristòfor Colom també.

[18] Aquí una vegada més George Sand confon els catalans de Mallorca i Barcelona que són de parla catalana i cultura de Catalunya o Països Catalans, amb els espanyols que són de parla castellana i cultura de Castilla. Emmarca els personatges en un marc polític i no en un marc natural o vernacle. La identitat està en la naturalitat que és substancial i no en la constitucionalitat que es una relativitat política convencional que no sempre s'amotlla a la naturalitat.

[19] A més de Napoleó, això també passa amb Cristòfor Colom. La teoria que fa a Colom natural de Tarroja de la Segarra i descendents d'exiliats càtars, occitans o provençals, en concret de la nobles família dels Sò, s'hauria d'estudiar a fons per a veure si tenen algun lligams amb els avantpassats de Napoleó. El Govern de la Generalitat de Catalunya hauria de destinar un pressupost a aquesta recerca que ennobliria “soberanísticament” Catalunya i els catalans i Occitània i els occitans. El 1213, Pere I va ser rei d'ambdues nacions i va deixar de ser-ho amb la derrota a la batalla de Muret. Joestic convençut que darrera d'aquest fets i personatges hi ha quelcom cultural que afecta a tota la humanitat i que cal descobrir.

Jordi Salat
josalort@hotmail.com

Font:

Bloc VERNACLE

<http://vernaclistes.blogspot.com/2008/01/napole-descendent-duna-noble-familia.html>